

Halina Karwowska, Krystyna Bieńkowska

Wólka Zamkowa, gm. Drohiczyn,
woj. białostockie. Stanowisko I

Informator Archeologiczny : badania 16, 234-235

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WOLIN
woj.szczecińskie
Stanowisko 1

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Archeologii Nad-
odrza, Pracownia Archeo-
logiczna w Wolinie

Badania prowadzili doc.dr hab.
Władysław Filipowiak /kierownik
badań/ i mgr Jerzy Wojtasik.
Finansował IHKM PAN. Szósty se-
zon badań. Wczesne średniowiecze.

Wyeksplorowano warstwę XV. Jest to próchnica z piaskiem, a miejscami z gliną. Występowały też duże pokacie mierzwy, zwłaszcza w południowej części wykopu. W północnej natomiast przeważał humus z torfiastymi przewarstwieniami. Odsłonięto zabudowania palisadowe /fragmenty/, na których później wznoszono domy o konstrukcji tzw.międzysłupowej. Wielkość domów palisadowych była więc analogiczna, jak międzysłupowych: długość wynosiła około 6 m, szerokość nieznana. Stwierdzono ścisłą zabudowę. Jako budulca używano dranic o przekroju poprzecznym trójkątnym, rzadziej prostokątnym.

W południowej części wykopu wystąpiła wcześniejsza faza ulicy z jarzmową konstrukcją. Miała ona szerokość około 2 m i przebiegała na osi E-W.

Wśród materiałów ruchomych znaleziono sporo skorpup wczesnośredniowiecznych naczyń glinianych, kości zwierzęcych, przedmiotów z żelaza, rogu, kości, drewna, skóry i inne. Na uwagę zasługują 2 małe sakiewki ze skóry, w tym jedna z żelazną igłą wewnątrz.

Odsłonięty poziom można datować roboczo na początek X wieku.

WÓLKA ZAMKOWA, gm.Drohiczyn
woj.białostockie
Stanowisko I

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Halina Karwowska pod kierunkiem mgr Krystyny Bieńkowskiej /autor sprawozdania/.
Finansował WKZ w Białymstoku.
Pierwszy sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny.

Kurhan położony jest po północnej stronie siedliska wsi Wólka Zamkowa, za stodołą Jana Kielpińskiego. Pierwotnie w tym miejscu wg J.Kielpińskiego znajdowało się 5 kurhanów. Uległy one całkowitemu zniwelowaniu wskutek wybierania ziemi na budowę fortyfikacji w czasie drugiej wojny świątowej. Ba-

dany kurhan również został silnie zniszczony. Zachowała się tylko zachodnia część nasypu o średnicy po linii N-S - 6 m, wysokości ca 1 m. Pierwotna średnica nasypu sięgała ca 22 m, a jego wysokość ca 1,7 m. Nasyp posiadał ziemną konstrukcję. U jego podstawy jeszcze w 1978 r. widoczna była warstwa spalenizny.

W trakcie eksploracji kurhanu znaleziono kilkadziesiąt fragmentów ceramiki zalegającej pojedynczo na różnych głębokościach lub w postaci skupiska pod warstwą pierwotnej próchnicy. Wszystkie fragmenty pochodzą z naczyń obtaczanych, o wylewach wygiętych na zewnątrz i różnie ukształtowanej krawędzi. Powierzchnia zdobiona żłobkami dookólnymi pojedynczymi lub wielokrotnionymi. Gлина brunatnoszara lub szarobrunatna schudzona drobno lub średnioziarnistą domieszką. Oprócz ceramiki znaleziono w nasypie 1 ułamek przepalanej kości. Reasumując należy stwierdzić, że kurhan należy do wczesnośredniowiecznych grobów ciepłopalnych z warstwą spalenizny u podstawy nasypu.

Materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania nie będą kontynuowane.

WOLBÓRZ
woj. łódzkie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadzili dr Aldona Chmielowska i mgr Paweł Marosik. Finansował WKZ w Piotrkowie Trybunalskim. Drugi sezon badań. Wczesnośredniowieczny zespół osadniczy.

W latach 1981-82 przeprowadzono w Wolborzu penetracyjne badania archeologiczno-geomorfologiczne w celu zlokalizowania śladów osadnictwa wczesnośredniowiecznego. O istnieniu tamże grodu wspominają bowiem źródła pisane z 1065 roku i 1136 roku.

W 70 wierceniach wykonanych w 1981 r. na obrzeżach miasta nie natrafiono na zabytki archeologiczne. Jedynie w północno-zachodniej części badanego obszaru stwierdzono warunki sprzyjające osadnictwu.

W 1982 r. szczegółowej penetracji poddano centrum miasta, w tym głównie tereny położone na północny wschód i południe od rynku. Spośród 70 wierceń 39 z nich dostarczyło szczątków drewna, spalenizny, polepy i fragmentów ceramiki; w 5 odwiertach współwystępowało drewno z ceramiką wczesnośredniowieczną. Jest to pierwszy tego rodzaju wynik uzyskany w drodze celowych badań.

Badania będą kontynuowane.

WRZĄCA ŚLĄSKA, gm. Wąsosz
woj. łeszczyńskie

patrz
neolit